

Liten fågel

Göran Möller

En li-ten få-gel satt en gång och sjöng i fu-ru-
skog. Han ha-de sjungit da-gen lång, men
dock ej sjungit nog. Han sat-te sig i
högs-ta träd, som ut- i sko-gen fanns, ty
solen skulle just gå ned, han vil-le se dess glans.

Det finns i skogen mörka snår
där träden växa tätt,
och jägarn med sin bössa går
och siktar snabbt och rätt.
Han går på lur, han kryper ned,
han smyger tyst omkring,
han ser åt skogens högsta träd,
det gör väl ingenting.

Men liten fågel sjöng så glatt
i sommarkvällen klar.
Han ville tacka Gud för att
så fri och glad han var.
Han sjöng och drömde icke om
hur vitt den sången ljud,
tills skyttens säkra kula kom,
och sångaren var död.

Vi gråter du? Nej, denna gång
en tår ej fällas bör,
ty den som dör i sol och sång
han lever fast han dör!
Att dö en sådan aftonstund
som denna mild och klar
med blicken fäst på solens rund
— ack, sångarn lycklig var!

Mathilda Langlet